

Молитва за душі жертв другої світової війни

Життя недосконале. Війна – приклад такої недосконалості. Це те зло, яке, за словами священного писання, розчиняє особистості людей та отруює душі жагою приниження.

Бог каже людині: не твори собі ворога. Але нерозумні народи нехтують цим, примушують людей забути волю Божу і йдуть в атаку. Знищуючи себе і ворогів, прагнуть перемоги. Перемоги за будь-яку ціну. Навіть ціною розриву з людською душею, безумного озвіріння.

1 вересня 1939 року почалася друга світова війна – масове безумство людства, пам'ять про яке досі є предметом цинічних політико-ідеологічних спекуляцій прихильників різних сторін конфлікту.

У цій війні було багато різних союзів та проголошувалося чимало гучних гасел. Всі ці гасла виявилися обманом, а союзники, які почали війну, наприкінці виявилися запеклими ворогами.

Безумний натопт апелював до стадних інстинктів людини закликами відвойовувати щасливе майбутнє, життєвий простір і так далі. Коли криваве марево «бойового духу» розсіялося, люди підбили справжні підсумки воєнного зла – 50-70 мільйонів смертей від куль, бомбардувань та інших інструментів агресії, в бою та від репресій.

7-9 травня 1945 року після жорстокої руйнації столиці та інших міст однієї з держав – зачинщиків війни та її капітуляції закінчилася друга світова війна в Європі. 2 вересня того ж року після варварського бомбардування атомними бомбами двох міст однієї з держав – учасниць війни ця держава капітулювала, що вважається датою остаточного завершення другої світової війни.

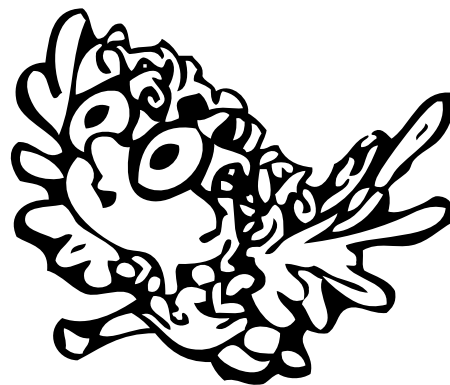
Всі сторони війни – і переможці, і переможені – отримали рівно стільки горя та зла, скільки заслужили своєю безсудністю, агресивністю, впертим небажанням спільними зусиллями утверджувати людяність.

Бог каже: зло буде переможене, коли найвища цінність людини утвердиться. Це єдина справжня перемога. Вона не здобувається на полі бою, вбивством ворога. Вона здобувається тільки у індивідуальному безпосередньому спілкуванні з Богом кожної людини, у особистому творенні добра.

Пам'ятаймо добрі справи тих людей, які всією душею дієво прагнули відвернути та припинити військові дії, які воювали не від злої волі воювати, а захищаючи власну душу, власне бачення добра при всій його недосконалості, оскільки істину в усій повноті знає лише Бог; пам'ятаймо душі людей, які прагнули уникнути зайвих смертей і припинити кровопролиття, які розуміли, що нема різниці між ворогами в війні, що всі межі є умовністю і тільки недосконалість безумного життя приводить людину у вир війни.

Закарбуємо в пам'яті душі людей, тіла яких були знищені безумною війною. Агресорам не вдалося принизити душі своїх жертв, бо будь-яким насильством агресор принижує лише себе. Душа людини безвимірною у просторі та часі; вона була, є і буде завжди, всюди, поряд з нами. Ми споріднені з душами наших предків. Пам'ятаймо про це.

Досконала душа береже розум і веде до істини з допомогою Бога, джерела всіх душ. Молімося за перемогу розуму над ненавистю, що руйнує душу, над безумним бажанням воювати. Молімося за те, щоб нам вистачило сили зберігти душевність та уникнути повторення великого зла другої світової війни.

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 8 (22)

30.04.2013 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

БАНДЕРА СТАЛІН КОХАННЯ

Релігійний
булетень
№ 8 (22)
30.04.2013

Сатиричне оповідання Юрія Шеляженка.

Ви думаєте, вони мертві?

Але їх люблять.

Тому вони живуть поряд з нами у дивному світі, в імперії кохання.

Імперія кохання не біла і не чорна. Вона сіра, як сталь. Тут сталеве небо і сталева земля. Замість сонця – морська міна. Кохання має долати перешкоди.

Що це за місце? Тут лезо історії. Ті, чий імена звучать шрамами на серці – це неможливо, але вони живі. Їх не можна не любити. Бо все інше не чіпляє почуття в цьому холодному світі.

– Отче наш... – молиться хлопчик на колінах у залізній клітці біля залізного ліжка. Тільки-но він спав, але й уві сні молився. Наука молитви найважливіша, цьому його навчив батько-священник. Давно минув час, коли Степан слово за словом згадував молитву, а батько, посміхаючись, підказував, і від батька пахло есеєм та козячим молоком. Тепер слова молитви самі собою виривалися з вуст. Він молився, наче цілючись з Ісусом, не замислюючись, що робить.

Ісус здавався Степанові привабливою дівчиною. Хотілося розповісти йому хлоп'ячі мрії про звільнення України, про силу народу та визвольні змагання. Гратися з ним у піжмурки на галявині лісу і, граючись, торкнутися його довгого волосся, погладити, притудитися. Дарувати йому квіти, розпитувати про його батька, великого і недоступного володаря, якого всі бояться та

слухаються. Яка велика честь була б – стати частиною цієї небесної родини! От задритимуть хлопці з вулиці, як здивується тато, коли вони з Ісусом прийдуть вінчатися в його церкву, рука об руку, у вишиванках! І спуститься Бог з небес, несучи подарунок молодят – князівську корону. І змириться батько з його зухвалістю природженого ватажка та благословить на царство в Україні, щоб об'єднати людей, навести порядок та покарати кровопивць.

Бо вороги всюди навколо. Вони багаті, а ти бідний. Вони щасливі, а ти нещасний. Їм є що сказати, тобі ж сказати нічого. Коли ти демонструєш своє бажання бути схожим на них, вони глузують з тебе. Потім випивають стакан горілки, мружаться, як кіт, що від пуза нажрався сметани, дивляться на циферблат золотого годинника і кажуть по-польски, що витратили на тебе занадто багато свого дорожнього часу. Бо ти, зіпсований хлопчисько, некерований та непокірний і не хочеш гратися з ними всерйоз у їхні збочені дорослі гри.

Степан знав, що християнину слід любити всіх ближніх: і друзів, і ворогів. Але ворогів він прагнув задушити у братських обіймах. Бо невже вони думають, що можна вічно випробовувати народне терпіння? Он вчитель у школі б'є лінійкою по пальцях за прості вуличні слова. Біль, сором та червона смуга на мізинці, що пече та палає образою – от винагорода за відвертість. А що він сказав? Так, математика лайно. Її ж ніхто не розуміє і не хоче розуміти! Хай жиди вчать свою таблицю множення та рахують гроші, витягнуті у шинку з кишень простого люду. А Степану остогидла ця жидівська наука. Він хоче молитися за Україну та кохатися з Ісусом.

Хлопець відчуває руку на голові. Повертаючись, він тоне у вусах лагідного дідугана, пишних і рудих, як зарості пшениці.

– Ти не Ісус.

– Я Сталін.

– Я тебе не кликав.

– Справді?

– Але я радий, що не один.

– Що привело тебе сюди?

– Не знаю, а тебе?

– Я помирав у тиші. Ніхто з прислуги та охорони на державній дачі не смів турбувати мене. Домашній затишок перетворився на могильний спокій. Мабуть, мені страшно було зникнути назавжди. Тоді я почав молитися. Молився пошепки, як в коридорі семінарії перед іспитом із закону Божого.

– Ти теж любиш Ісуса?

– Тому ми тут.

– А де Ісус?

Сталін обережно взявся за плече Бандери. Той зрозумів: чуда не буде.

– Коли ми разом, він живе в наших серцях.

Вони обнялися.

«Ми як батько з сином» – думав Степан –

«Але мій батько священник, а цей прекрасний вусань – борець, генерал, у війську якого я мрію служити. Хоча він каже, що вчився у семінарії. Як генерал потрапив до семінарії?».

«Хлопець бачить мене своїм вчителем» – думав Сталін – «Він не знає, чого хоче. Моя наука зіпсує його та підштовхне шукати собі смерті. Він грабуватиме банки, розстрілюватиме багатіїв та можновладців, знищить своїх друзів за непокірливість та якось восени помре наодинці, оточений переляканими рабами. Або буде вбитий ворожим шпигуном».

– Що з нами сталося? – міркував вголос Сталін, не випускаючи Бандеру з обіймів.

– Нас обманюють сон і ненависть.

– Що ти маєш на увазі?

– Уві сні ми наче живемо в іншому світі. Так і зараз.

– А ненависть?

– Тут все залізне, холодне, тверде і гостре.

– Байдуже. Адже я люблю тебе.

– Я теж люблю тебе. Але це неправильно!

– Ми любимо один одного. Кохання встановлює свої правила.

«Дивно, що я закохався у цього хлопця» – думав Сталін – «Мій герой – цар Петро. Він перетворив здичавілий край заспаних селян у європейську державу, що диктувала всім свою політику. Він рубав дерева і будував переможний флот. Він витрусив грошики з кишень жадібних бояр та товстих попів, щоб гарматними пострілами позначити кордони своєї імперії. Я ніколи не чув, щоб цар Петро був закоханий. Здається, він все життя кохав тільки владу, свою країну і свій народ. Мабуть, коли героя кохають всі, його справжнє кохання забувається з ревнощів чи просто розчиняється, як крапля у морі народної любові».

«Цей геніальний дід здається мені Ісусовою інкарнацією, але я необ'єктивний» – міркував Степан – «Дивлячись на нього, я втрачаю розум. Він схожий на мого героя, папу Борджіа, що посів на престолі святого Петра багато років тому і об'єднав в ім'я Христової любові усі розрізнені провінції Італії. Кохання – це сила!».

– Я хочу, щоб ми створили одну націю, – сказав Степан.

– Одну імперію, – уточнив Сталін.

– Слава нації – це імперія кохання.

– Спочатку ми подолаємо корупцію.

– Смерть ворогам! Вони змовилися продати наші цінності за гроші. Ким себе уявили ці мурахи, ці прислужники, які лізуть царювати, надуваючи щоки? Вони жириють у себе вдома, так, неначе не знають, що настав час змін і пора вийти на вулиці та захистити демократію. Вороги розвалили промисловість, бо вони торгують, спекулюють, захлинаються позолоченими цяцьками з Китаю та їздять в Турцію, щоб зняти стрес. Вони беруть гранти у США, кредити у МВФ, здають незалежність Митному союзу, працюють на ФСБ,

ЦРУ та Моссад, аби нічого не робити, тільки жирувати та спати з проститутками. Вони плодять подібних собі, купляють молодь подачками, казками та дешевими розвагами, розказують, наче можна жирувати вічно, і водночас сварять нас між собою, щоб ми були зайняті розборками і не чіпали змовників. Треба не жирувати, треба боротися та перемагати! Щоб діти жили краще! Ці ненормальні експлуататори, буржуї, вороги народу крадуть у дітей майбутнє! Вони змовилися з'їсти та випити все, що влізе у їх ненаситне брюхо, забудувати кожен клапоть землі потворними борделями та генделиками, навалитися та задушити українську націю! Цю сарану, цю пошесть треба випалювати вогнем, щоб зло горіло в пеклі!

– Це міщанство прийшло до нас із заходу. Лібераста, толераста, жиди – треба очистити народ від збочень. Ми на війні, синку. Поки ти не тицьнеш факелом в морду пихатому депутату, поки не кинеш каменюкою з натовпу в ситого зверхнього пана, який підробив вибори, купив всіх суддів та назвав себе президентом, доти нічого не буде. Потрібні зміни.

– Знаю! Зміна поколінь все переверне. Старі по дурості боялися заходу та сходу. Ми не боїмося. Ми знаємо, що всі однакові. І проблема не в тому, що Україна оточена ворогами, бо життя таке, що людина людині вовк: якщо б не бажання бігати у стаї, ми б давно перегризлися. Проблема в тому, що ми самі собі вороги. Предки були вовками, а ми – хворі цуценята, уроди та імпотенти, жертви Чорнобиля. Наша психіка не переварює виду і запаху крові, тому замість м'яса ми жеремо траву. Ми не полюємо на ворогів, ми даємо тримати себе на ланцюгу за жалюгідні кістки в мисці, ми топимо горе в алкоголі та зриваємо на коханих свою злість. Нікому не потрібна вільна Україна, окрім нас. І ми виборемо свою волю, хай навіть для цього доведеться заспамити соціальні мережі та власними руками задушити диктатора.

– Ми спимо.

– Тебе щипнути?

– Годі це щось гірше за сон.

– Може, це комп'ютерна гра? Уяви собі: надворі ХХХ століття. Україна – вже не клаптик Європи, а нація, що живе серед зірок. Нам належить вся галактика. Створено штучний інтелект. Мільярдам людей прислужують трильйони слухняних інтелігентних роботів, які терпляче коряться волі господаря, його величності хомо сапієнса, попри його дурну вдачу та жорстоку звичку розкручувати комп'ютери на гвинтики у разі поганого настрою. Ніхто не хоче пам'ятати в цьому новому житті, як ми до цього йшли. Забулися князівські братовбивства Київської Русі. Пропало з пам'яті нашестя монголів та хрещення Києва. Не чути свисту панських батоїв та панічних криків жертв холопської різанини. Відскановані та утилізовані багатотомні списки жертв ГУЛАГу і авіакатастроф, кримінальні хроніки 90-х років ХХ

століття. Стерся трепетний жах древніх топонімів – Бабин Яр, Биківня, Катинь, Волинь. Дітей вирощують в пробірках і виховують у соціальних мережах, і вони живуть у штучному світі, наче в фільмі «Матриця». Хоча коли люди жили у справжньому світі? Слабкі втішаються казками, сильні вигадують казки. Але без казок та ігор людина не може жити. В цьому далекому майбутньому, коли люди здобудуть все, чого хотіли, все, до чого нас штовхала еволюційна інерція, мабуть, знадобиться простір для простих почуттів. Якась гра зі своїми правилами і своїми героями, щоб чимось зайняти ті мільярди соціальних істот, загублених в соціальній мережі.

– Ми не можемо бути іграшками в чужих руках!

– Ще й як можемо! Згадай, як ти став вождем.

– Так вирішили товариші.

– Звісно. Ти добув гроші на революцію, грабуючи банківські карети. Всі люблять гроші, тому всі полюбили тебе. І очікували, що ти не зрадиш цієї любові та носитимеш більше і більше грошей. Як само грабував поштові відділення та вагони, а коли організація наситилася золотом, всі зажадали крові. Чому так сталося, що наше дитинство та юність пройшли в церкві, а зрілість прийшла, коли ми порушили мало не всі заповіді Божі? Ми ж з тобою завжди любили Ісуса. Як ми зрадили його, як дозволили зробити з себе язичницьких кумирів ще за життя?

– Це сталося саме собою. Люди закохалися у нас. Коли я дивлюся на тебе, я розумію, що вони відчують. Це черепно-мозкова травма. Цьому нема пояснень. Так сталося, от і все.

– Точно! Точніше сказати не можна! І якщо в цій грі змодельовано наш безжальний залізний світ, всю його іржу, всі пристрасті, що течуть магматичними потоками на десятикілометровій глибині під цією залізною коркою, це небезпечно залізне сонце, яке вбиває кожного, хто наслідиться торкнутися його, ці ряди залізних гробів від обрїю до обрїю, які засвідчують нашу перемогу над інакомислячими шкідниками, то чому б не змодельовати двох чоловіків, втомлених, спраглих до справжньої любові, не любові сліпих обманутих мас, а любові Ісусової, кохання того єдиного, хто зрозуміє та пробачить всі гріхи? Невже ми такі особливі, що не заслужили звичайного кохання? Ми такі, як всі! Я ж знаю по собі: навколо ходили гуртами такі, як я, і всі займалися однією справою і нічим не відрізнялися один від одного, бо всі знають, які страждання приносить будь-яка відмінність. Чому мене і тебе пам'ятають вже багато років після смерті, а решта наших однотипних товаришів пропали безвісти зі сторінок історії? Серед них було мало харизматичних людей? Але ми з тобою знаємо, що харизма не Божий дар. Менше думай, більше слухай і пам'ятай, заохочуй любов до себе, будь простим, будь одноклітинним, однаковим, схожим на всіх – і харизма

зашкалюватиме, бо в тобі, як у дзеркалі, люди бачитимуть свої мрії та надії, наче ти привертаєш увагу якимось чудом, а не своєю оптимістичною типовістю, перспективною, усміхненою посередністю. Нас штовхав у бій загрозливий рик долі. Інших теж штовхав. Одні загинули, інші вижили. Хтось став героєм, хтось став ніким. Нас висували, тому що ми не висовувалися. Нас слухалися, тому що ми вміємо вислухати. Нам вірили, бо ми навчилися навіювати довіру. І ми не пручалися долі, ми корилися їй – це завжди нагороджується. Звісно, нас несло дихання історії. Як багато співпадінь зробили нас тими, хто ми є! Одні писали довгі статті, думали, дискутували, діяли. Їх статті не читали, їх думки не розуміли, їх перекрикували, не слухаючи, їх дії були продиктовані дурним бажанням уникнути неунікного. Нам з тобою пощастило не наробити дурниць. Ми завжди були напоготові, завжди знали, чого від нас хочуть, і ніколи не ризикували розчарувати натовп своїх прихильників. Цей натовп на наших очах перетворювався на звіра, підлого, нездорового, голодного, що шматував чимало таких самих ватажків, як ми. Ти ж знаєш, як ми врятувалися: нацькували натовп на ворогів, на незвичних, ненормальних, і на своїх конкурентів, які не встигли раніше за нас тицьнути пальцем в наш бік та сказати: от вони, вороги народу! Ми нагодували і вилікували цю істоту, повернули їй добрий настрій та самоповагу. Ми приручали цей народ, ми видресировували його та насолоджувалися владою над цим незграбним велетнем, який після років належної виучки радше відгризе собі голову, ніж вкусить важку руку люблячого господаря. І, коли звір просився гуляти, для нас не було кордонів, ми гуляли з ним та бігли за ним, ледве тримаючи в руках повідок. Кожен, хто траплявся на нашому шляху, був законною жертвою. Ми – камінці, що потягнули за собою гірську лавину. Ми не можемо думати, що рухаємось самі по собі. Ми частина цієї лавини, розбурханої кам'яної маси, і цією масою, а разом з нею і нами, рухають невидимі сили: тяжіння, хаос, наша карма та Божа воля.

– Я відчуваю ці сили. Вони зближують нас!

– Все-таки, це схоже на якусь гру.

– Може, й так. Нема різниці! Наші почуття реальні!

– Такі почуття краще приховувати.

– Ми не будемо ховатися один від одного. А інших обманемо, як завжди. Всі закохані у нас або ненавидять нас. Це кохання, ця ненависть – їхній сон, і вони ніколи не прокинуться. Ніхто не поцікавиться нашим справжнім життям.

Сталін і Бандера торкнулися носами.

Від Бандери пахло перегаром.

Сталін смердів табаком.

Перший зважився Бандера: він поцілував старого в губи...

Наступного дня він писав у блозі про вдалий бокс зі своїм тренером.